

hebben hier een eigenaardigen vorm, in plaats toch van enkelvoudige, conische verhevenheden vormen zij langwerpige, ligt verhevene kammen, die eenigzins netsgewijze samenhangen, en wier grootste afmeting zich van voren naar achteren en vervolgens naar boven en naar beneden uitstrekt. Deze eindigen in eene flauwe, horizontale groeve, achter welke onmiddelijk zeer kleine smalle, conische papillae aanvangen, die al dadelijk zeer dicht bij elkander geplaatst zijn; zij vertoonen zich nu meer en meer ontwikkeld, hoe meer men den orbitaalrand der tarsi nadert, welken zij naauwelijks overschrijden; zij zijn dan deels cilindervormig, deels conisch, enkele ook knods- of paddestoelvormig, met een dun laagje epithelium bedekt, de tusschenruimten met dikke lagen epithelium opgevuld, waardoor de papillae zich minder verheven voordoen, dan zij werkelijk boven de oppervlakte van het eigenlijke slijmvlies uitsteken. Haar weefsel vertoont zich homogeen, alleen door inwerking van azijnzuur komen er talrijke kernen in te voorschijn, die gedeeltelijk tot de lissvormig verloopende haarvaten, gedeeltelijk tot het stroma zelf behooren, hier met de beteekenis van bindweefselligchaampjes, wier omgevende celvliesjes geene zichtbare voortzettingen vertoonen. Zenuwvezelen worden er niet in gezien. Met de kliertjes van het tepelvrije gedeelte heeft Schr. zich niet beziggehouden, althans na KRAUSE, SEITZ en MIS niets der vermelding waardigs genoteerd. Niet het minst gewichtig zijn de twee laatste hoofdstukken handelende over de *spieren* (m. orbicularis en m. levator palp. sup.) en de *bewegingen der oogleden*. Het wezenlijke daarvan is alweer te vinden in het boven aangehaalde verslag en om dus niet in herhalingen te komen, bepalen wij ons ten sloote nog tot een paar opmerkingen. Wij hebben vooreerst nog al met bevreemding gezien, dat Dr. ALBINI, de assistent van Prof. BRÜCKE te Weenen, die onlangs in het *Zeitsch. d. K. K. Ges. d. Aerzte Januarij 1857* (waarvan een kort referaat gevonden wordt in dit tijdschrift, pag. 186) het verloop der spiervezelen aan den rand beschreef en met afbeeldingen ophelderde, in eene noot op pag. 95 wel wat op hoogen toon wordt vermeld, althans dien indruk heeft het op ons gemaakt; wel is waar heeft hij de spiervezelen daar ter plaatse niet zóó juist opgegeven, hunnen oorsprong van die aan de buitenvlakte der traanbuisjes verloopende niet zoo precies afgeleid, de pars ciliaris van RIOLAN daarmede verwisseld enz., hem komt dan toch de verdienste toe de pars subtaralis het eerst gezien en beschreven te hebben, al kwam het hem ook niet noodig voor daarvan onder een nieuwen naam eene onderafdeeling te maken, waarvan de noodzakelijkheid nog zou kunnen betwist worden. Het laatste hoofdstuk behandelt breedvoerig de bewegingen der oogleden. Het onderwerp was wel eene naauwkeurige analyse waardig en de Schr. heeft daarmede eene bepaalde leemte aangevuld; het heeft ons genoeg gedaan, het kwestieuse punt der traanopslorping daarbij bevredigend opgelost te zien, te meer daar het opgegeven mechanisme in de hoofdtrekken met de theorie van ARLT overeenkomt.

De bijgevoegde afbeeldingen zijn voor het begrip der medegedeelde bijzonderheden zeer dienstig en laten, wat de uitvoering betreft, niets te wenschen over.

Schr. geeft in zijne inleiding het plan te kennen van bij gelegenheid zijne nasporingen weer op te vatten, om wat er nog ontbreken mogt, aan te vullen — wij hopen dat hij woord zal houden.

Hk.

INGEZONDEN STUKKEN.

Op pag 268 van het *Nederl. Tijdschrift v. Geneeskunde* zegt Dr. J. A. BOCGAARD in een referaat: "Het bestaan der tast-

ligchaampjes, die door BERLIN in de keel van vogels werden aangetroffen, wordt door L. zeer in twijfel getrokken." Ik ben LEYDIG hierop tot nog toe antwoord schuldig gebleven, en had niet verwacht in het Hollandsch eene vergissing te zien overgaan, waardoor ik beschuldigd word iets gevonden te hebben, waarvan ik nooit melding gemaakt heb. In mijne bijdrage tot de spijsvertering der vogels, heb ik wel over den slokdarm het een en ander in het midden gebracht, maar de keel had ik toen nog niet onderzocht, heb die ook volstrekt niet vermeld, en konde daarin dus ook geene tastligchaampjes gevonden hebben.

Met de opname dezer weinige regelen in het geacht *Nederl. Tijdschrift v. Geneeskunde* zal hare redactie zeer verplichten

Dr. W. BERLIN.

B E R I G T E N.

BUITENLAND.

CHINA. — In het "Journal Asiatique" deelde BAZIN onlangs het een en ander over de instellingen voor geneeskundig onderwijs in China mede, wat niet van belang ontbloomt is.

In Peking bestaat een collegium medicinae, een groot gebouw, dat behalve een fraaijen tempel aan de uitvinders der geneeskunst gewijd, een zaal bevat voor de examens, amphitheatres voor de lessen, eene rijke bibliotheek, waarin het oudste geneeskundige boek wordt gevonden, en eindelijk een pharmaceutisch laboratorium.

Het collegie is, zoo als de meeste instellingen in China, als tribunaal ingerigt en bestaat uit één directeur, twee assessoren, tien titulaire professoren, die de geneesheeren van het hof zijn, (agregés), bevoegd verklaarden en candidaten in de geneeskunde, wier aantal volgens verschillende besluiten heeft afgewisseld. De rangorde voor de bevordering is geregeld naar ancienniteit, betoonden ijver en bekwaamheid van degenen, die aanspraak maken. De assessor van links alléén kan tot directeur worden bevorderd; de assessor van regts wordt dan de assessor links. In elke betrekking moet men al de lagere graden doorloopen om tot de hoogere op te klimmen.

De professor kiest onder de bevoegdverklaarden degenen, die hij het meest geschikt acht voor de betrekking van agrégé; deze keuze moet door het collegie bekrachtigd en door een keizerlijk decreet goedgekeurd worden. Voor de professoren bestaat er geen concours, maar het bestaat als regel voor de bevordering der leerlingen.

Het is eene algemeene wet in China, dat elke 3 jaren het gedrag der hoogste ambtenaren wordt onderzocht; ook het geneeskundig collegie is er aan onderworpen. Het onderzoek betreft evenwel niet de kennis in het geneeskundig vak.

De candidaten worden bij concours benoemd. Ieder mag concurreren, die vermoed wordt de beginselen der kunst te kennen, zoo als deze in de klassieke werken zijn medegedeeld. Het gouvernement geeft aan de élèves onderstand in geld en mondbehoefden.

Het onderwijs in de geneeskunst is in negen specialiteiten verdeeld, 1°. de ziekten, wier herkenning en prognose door een zekeren toestand van den pols worden aangetoond; 2°. ziekten, die gekarakteriseerd zijn door een zekeren anderen toestand van den pols; 3°. ontstekingen; 4°. ziekten der vrouwen; 5°. huidziekten; 6°. ziekten, waarin de acupunctuur of de moxae gebruikt worden; 7°. oogziekten; 8°. ziekten van de mond en tanden; 9°. eigenlijke chirurgie.

In het geneeskundig collegie is voor elke specialiteit één amphitheater. De titulaire professoren zijn de geneesheeren van